

Karl May:

Zaklad v Srebrnem jezeru.

(Dalje.)

»Tudi meni!« je povedal črni skromno. »Kakor rečeno, srečen sem, da vidim slavnega lovca in westmana Old Firehanda!«

»Me poznate? Kako dolgo ste že na zapadu?«

»No, že precej dolgo.«

»In kako vam je pravzaprav ime? Grosser ste dejali prej.«

»Da. Tomaž Grosser. Pa rodbinsko ime tod navadno opuščajo in skrajšajo Tomaža v Toma in ker nosim dolgo črno brado, me navadno imenujejo na zapadu Črni Tom.«

Old Firehand ga je ves iznenaden pogledal.

»Črni Tom —? Črni Tom ste, slavni rafter —?«

Rafterje imenujejo na divjem zapadu drvarje.

»Tom mi pravijo in drvar sem tudi,« je odgovoril bradati. »Ali sem slaven, o tem dvomim.«

Ampak, sir, tiše govorite! Cornel tamle ne sme slišati mojega imena! Spoznal bi me.«

»Takó —? Se poznata?«

»Poznava —? Seveda! Hočem reči, on mene ni spoznal, jaz pa njega koj, ko sem stopil v Louisburgu na krov. In ko mi je ponudil drink, mi je povedal celó svoje ime.«

»Ste že imeli posla z njim? Bi rekel —.«

»Nekaj malega. Pripovedoval vam bom o njem o priliki.«

Ga ne poznate?«

»Danes sem ga videl prvič. Kako mu je ime?«

»Brinkley.«

»Brinkley —? Nisem še čul tega imena. Kaj pa je?«

»Nič. Brezposeln tramp, potepuh, lopov, nevaren človek, trenutno, kakor kaže, vodja družbe, ki je njemu enaka. Nič dobrega ne namerava, sodim —. Treba bo paziti na njega.«

»Tudi jaz mu bom nekoliko na prste gledal, če še ostane na krovu.«

In tudi z vami bi se rad seznanil, kakor sem že rekel —. Všeč ste mi —. Če se še niste drugam zaoznanili, bi lahko kar pri meni ostali —.«

»Bi imeli posla za mene?«

»No,« se je nasmehnil Old Firehand, »vprav za drvarja bi vas ne najel. Pa westmana potrebujem —. Ste oddani?«

»Rafterje imam v gozdovih gori ob Black bear riverju, za prvega so me izbrali, k njim moram predvsem.«

Pa če mi daste čas, da jih obvestim —. Hm —! Narediti bi se dalo —. Izredna čast bi bila za mene, če bi bil pri vas —.«

»Pridružite se mi!«

Tom je zamišljeno gledal v tla.

»Kaj pa bi bilo?«

»Večjo družbo westmanov potrebujem, v gore pojdemo. Po kaj, to bi vam povedal, ko se domem.«

»Kakor rečeno, dalo bi se narediti —. Vam moram takoj obljubiti?«

»Nikakor ne! Do Fort Gibsona imava še čas, da se pogovoriva.«

»Dobro! Pa pojdiva —.«

Ampak pogledajte!«

Pokazal je po krovu.

»Predstava se bo menda začela!«

II.

Črni panter.

Lastnik cirkusa je medtem sestavil iz zabojev in vreč nekaj vrst sedežev ter gostobesedno vabil občinstvo k »predstavi«. Ljudje so posedli, »stojišča« si je izbralo ladijsko osobje, ki je smelo gledati krmljenje brezplačno. Le Cornel je s svojimi ljudmi

ostal na krnu, ni mu bilo za predstavo ali pa se mu po slabi izkušnji z Old Firehandom ni zdelo več varno, da bi se mešal med potnike.

Tudi Indijanca nista prišla gledat, ju tudi nihče ni povabil. Dva Indijanca med damami in gentlemani, — ne, tega lastnik cirkusa ni mogel in ni smel zagrešiti! Indijanec je za yankeeja manj vreden človek, izogne se mu ali pa ga celó prezira. V družbo belih vsekakor ne spada.

Od daleč sta stala in se nista zmenila ne za kletko in ne za občinstvo. Pa le na videz je bilo tako. V resnici njunemu bistremu pogledu ni ušlo prav ničesar.

»Občinstvo« je posedlo in radovedno čakalo, pa nič kaj posebno napeto in nestrpno. Večina niti vedela ni, kaka nevarna žival je črni panter. Mačke-roparice v novem svetu so precej manjše ko njihove sorodnice v starem svetu in niti od daleč niso tako nevarne. Južnoameriški jaguar na primer, sorodnik tigra, je tak slabič, da ga gaucho — pastir — vlovi na lasso. Gorjé tistemu, ki bi na primer bengalskega tigra vlovil na zanko! In ameriški lev, puma mu pravijo, se človeka kar boji in beži pred njim celó, kadar je lačen. Zato so gledalci pričakovali pač le samo kako pol metra visoko in morebiti meter dolgo žival, ki ne bo posebno strašna.

Kako pa so osupnili, ko je krotilec odmaknil prednjo steno omare —!

Od New Orleansa do Louisburga je daleč in vso pot je tičal panter v temni kletki, ker so ga smeli krmiti le ponoči. Po dolgem času je spet zagledal svetel dan. Bleščalo se mu je. Zaprl je oči in obležal, leno iztegnjen po kletki. In nato je nalahno pomežiknil v solčno luč — pa zagledal gosto gnečo ljudi okoli sebe. In ljudi ni bil vajen, razdražilo ga je, v hipu je planil na noge in zarjovel. Prestrašeni so šinili gledalci s sedežev in mislili zbežati.

Krasna, mogočna žival je bil, gotovo dober meter visok in brez repa dva metra dolg. Vzravnal se je, zgrabil s prednjimi šapami za železne droge kletke in jih stresal, da se je kletka zamajala, rohnel in odpiral žrelo ter kazal svoje strašno zobovje.

Lastnik je stal poleg kletke in razlagal.

»Gospoda,« je dejal, tule vidite pravega pristnega črnege panterja! Črni panter je doma na otokih Sunda, pa tisti je majhen. Pravi črni panter živi v Severni Afriki na meji Sahare. Prav takó močen je ko lev, pa mnogo nevarnejši. Govedo ugrabi in odnese v gobcu. Seveda je afriški črni panter zelo redek.

In tale tukaj,« je ponosno pokazal, »je pravi pristni afriški panter. Kupil sem ga v Maroku, pripotoval je čez Atlantiško morje v New Orleans, od tam po Missisipiju in po Arkansasu. Spravili ga bomo v Van Buren, kjer pravkar gostujemo. Kaj premore, bodele koj videli. Krmljenje se bo sedajle začelo.«

Mignil je krotilcu. Prinesel je polovico ovce in položil meso pred kletko. Ko je zagledal panter krvavo meso, je pobesnel. Skakal je, se vzpenjal na zadnje šape, grabil s prednjimi po železnih palicah, pihal in tulil, da je gledalce spreletavala groza in da so se plašno umikali.

Eden črncev, ki je bil zaposlen pri strojih, je radovedno prilezel bliže. Kapitan mu je zapovedal, naj se nemudoma vrne k delu, in ker ni takoj ubogal, je zgrabil za konec vrvi in ga nabil. Črnc je zbežal pa obstal pri lini v podkrovi, pačil obraz in s pestjo grozil kapitanu. Nihče ga ni opazil, vse je gledalo panterja. Le Cornel je videl njegovo grozečo kretnjo.

»Poglejte, tistile nigger ne mara kapitana —! Naš zaveznik bo!

Koj se ga bom lotil. Dolar ali dva storita pri takih ljudeh čudeže —.«

»Čemu pa ga rabis?«

»Prisluškovat pojde za nas.«

(Dalje sledi.)

Boljševiška krutost.

Centralna uprava Komsomola (komunistična mladinska organizacija) je ob početku žetve izdala poziv na vse člane, da naj sodelujejo pri spravljaju krompirja ter žita. To sodelovanje, pravi okrožnica, je za vsakega neomejeno. Vsak, ki bi del s sedežev prikril, pa čeprav gre za njegovo lastno žetev, ga je treba takoj naznaniti krajevnim oblastem. Ruski listi so tudi že poročali o nekem slučaju »odlične discipline«. Pronija Kolibin, 13letno dekletce, je naznanila vaškemu sovjetu, da je njena mati skri-la nekaj pridelanega žita. Nesrečna žena je bila takoj poslana na triletno prisilno delo v Sibirijo, hčerka pa, ki je mater naznanila, je dobila denarno nagrado in njeno ime je bilo objavljeno v listih Komsomolcev ...

Zamenjani brzojavki.

Operetna pevka Martense Schneider, ki je umrla v starosti 82 let leta 1920 v Parizu, je bila svoječasnó ena najlepših žensk drugega cesarstva. Egiptovski kedive Ikmesel paša je prišel nekoč v Pariz nalašč za to, da se z njo seznani. Prehlad ga je pa prisilil, da je moral v zdravilišče Vichy. Od tu je poslal Schneiderjevi brzojav, naj ga obišče. Njegov tajnik pa je to pismo pomotoma naslovil na g. Schneiderja, šefa slovite velike francoske tvornice za orožje Schneider-Creusot. Seveda je mož takoj stekel v Vichy, meneč, da ga kedive kliče za sklenitev mastne kupčije. Lahko si mislimo njegovo veliko presenečenje, ko ga je vladar sprejel v razkošnem orientalskem oblačilu v dvorani, ki so jo bili spremenili v pravi cvetličnjak. Trajalo je nekaj časa, da sta gospoda ugotovila nespornost.

Inserirajte!